

μαι ἔπειτα ἀπὸ δύο ἔτη τὸν ἄχνον τοῦ αἵματος, εἰς τὸν ὅποιον ἐνετρήφθησεν ἡ φιλαρέσκειά σου. Ἐπεσεκέσθην, ἀναχωρῶν ἐκ τοῦ δωματίου σου, τὸν τάφον σου, τὸν ὅποιον δὲν στολίζει οὔτε ἐν ἄνθος, οὔτε ἐν κηρίον· ἐκλαυσα, διότι ἐγνώρισα τὸν δῆμιον τοῦ νεκροῦ, ἀλλὰ τὰ δάκρυα δὲν ἦσαν εὐπρόσδεκτα, δὲν ἦσαν ἀρκετά.

Τὸ ξηρόν ἐκεῖνο χῶμα μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐζήτει παρ' ἐμοῦ ἐκδίκησιν. Σᾶς ἀφήνω νὰ γελᾷτε μὲ τοὺς ἄλλους. Ἀλλ' ἐξαίρεσάτε τῆς βλακειᾶς αὐτῆς ἕνα νεκρὸν καὶ ἕνα ζῶντα, ὁ ὅποτος σᾶς θεωρεῖ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης νεκρὰν περισσό-τερον ἐκείνου».

Μὲ τὴν συνήθη ψυχραιμίαν τῆς ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἐσχίσεν εἰς ἄπειρα τεμάχια, τὰ ὅποια αἰωρηθέντα, εἰς ἕν φύσημα ἄερος αἰ-

φνίδιον, ἐκυλίσθησαν ἐπάνω εἰς τὰς σινδόνας τῆς κλίνης...

Ἀλλ' ἡ ἐκδίκησις τοῦ Στεφάνου δὲν εἶχεν ἐπέλθῃ· ἐνεκυμονεῖτο μόνον.

Μετὰ ἕνα μῆνα ἡ Ἐρατὴ ἐμύθανεν, ὅτι ἀνεβιβάζετο διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ σκηνῆς νέον ἔργον. ἡ «Φρύνη».

Ἀμέσως ὑποπτεύθη τὸν συγγραφεὰ καὶ τὴν ἡρώδα.

Ὁ συγγραφεὺς θερμῶς ἐχειροκροτεῖτο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, διότι ἔγραψεν ἐντελοὺς ἀληθείας ὁράμα. Οἱ φίλοι τῷ προσέφερον στέφανον δάφνης, οἱ τεχνοκρίται ἀνωμολόγησαν εὐρὺ τὸ μέλλον του.

Μετὰ τὴν νύκτα τῆς θεατρικῆς ἐπιτυχίας, τὸ πρῶτ' ἐδόχετο ἡ Ἐρατὴ ἕνα στέφανον. Ἦτο ὁ στέφανος τοῦ θεάτρου, μὲ τὴν ἐξῆς σημείωσιν τοῦ συγγραφέως.

«Λάβε τον· σοῦ ἀνήκει, διότι ἄνευ σοῦ «Φρύνη» δὲν θὰ ἐγράφετο.—«Ὁ στέφανος τῆς δόξης σου, μοῦ ἔλεγες μίαν ἡμέραν, θὰ ἦνε τό-

σον μεγάλος, ὥστε νὰ καλύψῃ καὶ τὸ μέτωπόν μου».—Πράγματι, ἔχει ἀνάγκη τὸ μέτωπόν σου νὰ καλυφθῇ, διότι φέρει πολλοὺς ἐλέγχους συνειδήσεως καὶ πολλὰς κατάρας. Ἐφόνευσες ἐν παιδίον, ἀλλ' ἐδημιούργησες ἕνα δραματικὸν συγγραφεὰ. Ὁ δεῦτερος ἐκδικεῖται τὸ πρῶτον».

Ἡ λιθίνη καρδιά ἐσκήρτησεν. Ἀλλὰ τὴν ταραχὴν τῆς κατῴρθωσε νὰ περικαλύψῃ μὲ τὴν γαλήνην τῆς φράσεως εἰς τὴν πρώτην καὶ τελευταίαν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔγραψε.

«Δὲν γνωρίζω ποῦ εἶναι ὁ τάφος ὅστις περικλείει ἐν θῦμα—τὸ μυριοστὸν—τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας. Πάρε ἀντ' ἐμοῦ τὸν στέφανον πρὶν μαρκανθῇ καὶ ἀποφύλλισέ τον ἐπάνω εἰς τὸ χῶμά του. Θὰ προτιμήσῃ τὰ φύλλα αὐτὰ τῆς δάφνης ἀπὸ κάθε δάκρυ ἐνσυχον ἢ ἁθῶν, ἰδικόν μου ἢ ἰδικόν σου. Εἶμαι ὡραία καὶ εἰς μίαν ὡραίαν δὲν ἐπιτρέπονται βαθεῖαι συγκινήσεις. Οἱ νεκροὶ δὲν ἀνασταίνονται, ἡ δόξα τῶν δραματικῶν συγγραφέων πίπτει εὐκολα, ἀλλὰ καλλονῇ, ἥτις ἔρριψε κάτω ἕνα νεκρὸν καὶ ἐδημιούργησε μίαν δόξαν, εἶναι ἀθάνατος, ὥσθ καὶ ἂν μαρκανθῇ, ὥσθ καὶ ἂν εἶναι ἀμαρτωλὴ!»

Οἱ δάκτυλοι ἐσφράγιζον τὸ γράμμα, ἐνῷ ἀπὸ τὰ ὑπεροπτικά χεῖλη τῆς διέφευγε λεπτότατον μειδίαμα, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ μετὰ παιγνιώδους φιλαρέσκειας ἀνεζήτουν ἐπὶ τοῦ τοίχου τὸν καθρέπτην.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Στὸν σεβαστὸν μου φίλον
Π. Ἀξιώτην, διηγηματογράφον.

Ἡ θάλασσα ἡ μεριόμορφη καὶ ἡ μαργαριτοστήθα, ποῦ ἀπλώνεται ὀλογάλαρ σὲ κοραλῆνιο στρώμα· ἡ θάλασσα ἡ ἀνήμερη καὶ ἡ θάλασσα ἡ πανώρη, ποῦ οἱ βράχοι τὴν χτενίζοντε καὶ τὰ ὄρη τὴν τραγουδοῦντε, ποῦ ἀντιφεγγίζει ἡ ὄψις τῆς τὸν σφίγγει μὲ τὰ στήθα καὶ ἔτις ποδιές τῆς οἱ στεργιῆς ροδόκρινά κερτοῦνε· — ποιεῖ καὶ κλαίει κ' ἡ θάλασσα καὶ ἀπὸ καιροῦ ἀγαπᾷ τὸν ἥλιο τὸν ἐκασθάλιο, τὸν φωτιστὴν ἥλιο. ποῦ ἔχει ὡμορφιὰν ἀσύγκριτη καὶ λεβεντιά μεγάλη. Τὸν ἐβλίπετε ἀλλοτρίως χρόνια καὶ χρόνια ἡ δόλια κεδπάραζε τὸ βλέμμα του τὰ σπλάγνα, τὴν καρδιά τῆς, ὥς πον ἤλθετ ὥρα καὶ στιγμὴ καὶ βαρνααστεράζει καὶ λέει ἔσθ' ὁ μόνον βασιλεὺς, ἔσθ' ὁ πλάνο ταξιδιάρης: — «Ἦλιε μου, Ἦλιε ἀθάνατε μὲ τὴν χρυσὴ κορώνα, ποῦ ἔχεις σαῖτες φλογερεὶς καὶ ὀλόλαμπρες ἀρτίδες, γιὰ νὰ νάλλῃς τὰ κρούσταλλα, γιὰ νὰ ἐκπνῇς τὰ κρῖνα καὶ γιὰ νὰ νάσθῃς περκαῖα καὶ ἔσθ' ὁ νεκρὸν τὰ στήθη· καμαρωμένε μου ἄρχοντα καὶ ἑκατοντὲ μου ρήγα, ἔσθ' ὁ οὐρανὸ παρτέρημος ὥς ποτε θὰ πλανᾷσαι; Χαμήλωσε καὶ πλάγιασε ἔσθ' ἡ ἀπαλή μου ἀγκάλῃ. «Ἔλα μὲ χάρδια καὶ φιλιὰ νὰ πῶ τὰ δάκρυά σου, μὲ τὸν ἄφρό μου οἱ ξωτικὲς Νεράιδες νὰ σε λούσουν καὶ ἔσθ' ἡ μαλλιά σου πλέκωντας λευκὰ μαργαριτάρια· χρυσὸν τραγοῦδι νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ νὰ σε ἀποκοιμίσω... «Χαμήλωσε, Ἦλιε μου καλέ, ἔσθ' ἡ ἀπαλή μου ἀγκάλῃ».

Σὰν ἄκουσε τὸν πόνο τῆς ὁ βασιλεὺς ὁ ἥλιος, τῆς ἀπαρτάνει περὶ φάνα καὶ μὲ ἀσπλάχνια τῆς λέει: — «Μεῖνε ἔσθ' ὁ βάθος τοῦ γῆς κερὰ τὸν οὐρανὸ μου, γιὰτὶ σὲ λέτε θάλασσα καὶ πίστι ἐσθ' ὁ δὲν ἔχεις...

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ